
- Խղճալի՛ մարդ. տոգորված
 Իրան անհայտ և կորած
 Օր ու կյանքի տենչանքով,
 Հազար ու մի տանջանքով,
 5 Հույսերով միշտ անկատար,
 Շտապում է անդադար...
 Յուր գոյության ընթացքում
 Դիակներով է ծածկում
 Ասպարեզը յուր կոխած,
 10 Եվ, արյունով շաղախած,
 Պիղծ ձեռքերով ուզում է
 Երջանկություն ընդունե.
 Չի նկատում, որ իզուր
 Եղած կյանքն էլ բնատուր
 15 Առանց հաշվի վատնում է.
 Իսկ երբ ույժը հատնում է,
 Գերեզմանի եզերքին
 Կանգ է առնում տխրագին,
 Ափսոսանքով արտասվում,
 20 Ետ է նայում և տեսնում,
 Որ ողջ կորցրել է անդարձ,
 Ինքն էլ կորչում է հանկարծ,
 Ինչպես շունչը յուր վերջին,
 Ինչպես հյուլե մի շրնչին: